Р Е Ш Е Н И Е
№ 45085

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 04.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **8999** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на С. О. (S. O.), гражданин на У., [дата на раждане] , подадена чрез адв. К. М. Б., срещу Заповед № 1266з-2117/02.07.2026 г. на временно преназначения на длъжност директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ /ГДБОП/ при МВР, главен комисар М. В. З.. Със заповедта на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход – У.“. Предметът на оспорване по настоящото дело е определен с Определение № 29565/23.07.2026 г., с което производството е разделено, като по настоящото дело е останала жалбата срещу заповедта, с която е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход – У.“.
В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена при липса на конкретни фактически мотиви, неизяснена фактическа обстановка, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с принципа на пропорционалност и целта на закона. Оспорващият сочи, че не са установени времето, мястото и начинът на влизането му в Б., не са конкретизирани извършените проверки и не е обяснено защо притежаваният от него валиден паспорт не е достатъчен за удостоверяване на законното му влизане. Твърди, че не са проверени правата му по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и че има закрила или право на пребиваване в друга държава – членка на Европейския съюз. Позовава се на чл. 6, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. Изложени са и възражения за нарушение на забраната за връщане по чл. 3 ЕКПЧ, чл. 19, § 2 от Хартата на основните права на ЕС и ЗЧРБ. Жалбоподателят се позовава на въоръжения конфликт в У. и на

обстоятелството, че е мъж в мобилизационна възраст. Поддържа, че органът не е изследвал от кой регион произхожда, дали той е засегнат от активни военни действия и дали връщането би било безопасно. Изрично заявява нежелание да бъде връщан в У. преди извършване на оценка на риска и на възможността за предоставяне на закрила. Иска от съда да отмени оспорената заповед.
Ответникът – директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при МВР, чрез главен юрисконсулт Д. Б., оспорва жалбата. В писмения отговор, в съдебното заседание и в писмените бележки поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган при доказани предпоставки по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ. Позовава се на извършените проверки в информационните фондове на МВР, липсата на установено право на пребиваване в Б. и липсата на данни за производство по ЗУБ. Сочи, че жалбоподателят е напуснал Б. за Турция на 05.08.2026 г., а на следващия ден не е допуснат да влезе в Полша.
В съдебното заседание на 04.11.2026 г. жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът се представлява от юрисконсулт Б., който поддържа искането за отхвърляне на жалбата. С. градска прокуратура е уведомена и не изпраща представител.
С. градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства и извърши служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, установява следната фактическа обстановка:
Жалбоподателят С. О. е гражданин на У., [дата на раждане] Самоличността му е установена с национален паспорт № FH848657, издаден от У. на 12.09.2017 г. със срок на валидност до 12.09.2027 г.
В ГДБОП е постъпила информация за нелегално производство на цигари без бандерол на територията на Б.. Според съдържащите се в преписката служебни документи на 01.07.2026 г. производството е било неутрализирано, а при последвалата работа по случая на същата дата жалбоподателят е установен на територията на [населено място]. В документите е отразено, че той не е могъл да удостовери влизането си в Б. по законоустановения ред.
На 02.07.2026 г. началникът на отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и фалшификации“ при ГДБОП, комисар П. Л., е изготвил Предложение рег. № 1266р-16882/02.07.2026 г. за налагане на ПАМ „връщане в страна на произход – У.“. Предложението е утвърдено от ВПД директора на ГДБОП.
В предложението са посочени резултатите от извършени проверки в информационните фондове на МВР в т.ч., че чужденецът не е получил разрешение за временно или постоянно пребиваване в Б.; няма регистрирано влизане в страната, отразено в АИС „Граничен контрол“ след 2024 г.; в паспорта няма печат за преминаване през граничен пункт на страната и лицето не е обявено за издирване. Отразено е, че не е установено наличие на производства по ЗУБ, за подновяване на разрешение за пребиваване или за друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, както и че лицето не попада в категориите уязвими лица. Предложението съдържа и преценка за необходимостта от незабавни действия по административния контрол, както и данни за предполагаема съпричастност към организирана престъпна дейност. Предложено е издаване на заповед по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ и допускане на предварителното ѝ изпълнение по чл. 60, ал. 1 АПК.
На 02.07.2026 г. главен комисар М. В. З. е издал оспорената Заповед № 1266з-2117. В нея е посочено, че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, и е направено препращане към мотивите на предложението на началника на отдел 06 при ГДБОП. На жалбоподателя е наложена ПАМ „връщане до страна на произход – У.“. Посочени са редът и срокът за съдебно обжалване. Заповедта не съдържа изрично разпореждане за предварително изпълнение.

Адресатът на заповедта е положил подписа си под изявление, че е запознат със съдържанието ѝ на език, който владее, с дата 02.07.2026 г. Самата жалба също посочва връчване на тази дата.

С отделна Заповед № 1266з-2116/02.07.2026 г. е разпоредено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок до шест месеца. С Приемо-предавателен протокол рег. № 1266р-16891/02.07.2026 г. е документирано предаването му за настаняване в СДВНЧ – С.. В протокола е посочено, че няма предходно настаняване и че документите му за самоличност се съхраняват в съответната структура на дирекция „Миграция“.

Жалбата срещу заповедта е изпратена чрез куриер „Е.“ на 16.07.2026 г. В ГДБОП е регистрирана под № 126600-13053/17.07.2026 г., а е препратена на съда с писмо № 126600-13195/20.07.2026 г., постъпило на 22.07.2026 г. Към жалбата е приложено трудно четливо копие на документ на чужд език, на което оспорващият се позовава във връзка с твърдяното право на пребиваване или закрила в друга държава членка. Документът не е придружен с превод на български език. С Определение № 36330/21.09.2026 г. съдът изрично е задължил жалбоподателя в седемдневен срок от съобщението да представи приложените към жалбата доказателства преведени на български език, ако ще се ползва от тях. Със същото определение е разпределена доказателствената тежест и е указана възможността за запознаване с преписката. До приключване на устните състезания указанието за превод не е изпълнено и не е представен друг годен документ, удостоверяващ твърдяното чуждестранно право на престой.

В хода на съдебното производство са представени и доказателства за заеманата от издателя на акта длъжност. Със Заповед № 8121к-5558/11.03.2026 г. на министъра на вътрешните работи М. В. З. е временно преназначен за срок от една година на длъжността директор на ГДБОП. Представени са акт за встъпване в длъжност и Удостоверение рег. № 1266р-19454/27.07.2026 г., според което той заема тази длъжност, считано от 11.03.2026 г., и я изпълнява към датата на удостоверението.

С Докладна записка рег. № 1266р-19688/29.07.2026 г. от изпълняващия функциите на началник на отдел 06 при ГДБОП са изложени отново данните за установяването на жалбоподателя в П., паспорта му и резултатите от миграционните проверки. Допълнително е отразено, че по разследването е установено съвпадение на Д. профил, свързващо жалбоподателя с хале в [населено място], област В..

С писмо изх. № КП-04-4613/31.07.2026 г., заведено в ГДБОП под рег. № 126600-14069/31.07.2026 г., Държавната агенция за бежанците е отговорила на запитване за група украински граждани, сред които изрично е посочен С. О. с дата на раждане 29.08.1982 г. и паспорт № FH848657. Според отговора след проверка в електронната база данни и документния архив не са открити данни тези лица да са подавали молби за убежище, международна или временна закрила в Б..

От справка за пътуване на чуждия гражданин, изготвена на 12.08.2026 г. за периода 12.08.2023 г. – 12.08.2026 г., се установява един намерен резултат за жалбоподателя с посочените имена и паспорт: излизане от Б. през ГКПП „Аерогара С.“ на 05.08.2026 г. в 20:39 ч. с полет ТК1030.

С писмо рег. № 5364р-19919/20.08.2026 г. дирекция „Миграция“ е предоставила информация за жалбоподателя и останалите лица от групата. Посочено е, че след проведени беседи те са представили закупени самолетни билети за напускане на ЕС към Турция. На 05.08.2026 г. жалбоподателят е съпроводен от органи на ГД „Гранична полиция“ от СДВНЧ – С. до аерогарата и е напуснал Б. по маршрут С. – И. с полет ТК1030, планиран за 21:10 ч. от Терминал 2. В същото писмо е отразено, че по информация от Бюро СИРЕНЕ – Полша, предоставена чрез ДМОС с писмо рег. № В-19049/10.08.2026 г., на 06.08.2026 г. в 06:40 ч. С. О. е проверен при опит за влизане през ГКПП Warsaw–Okkcie. Представил е валиден паспорт № FH848657, но не е допуснат на територията на Полша във връзка с издаденото решение за връщане. Тази

информация се отнася конкретно до жалбоподателя.
При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресата на неблагоприятен индивидуален административен акт, имащ правен интерес от оспорването и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбата е връчена на адресата на 02.07.2026 г., а срокът за оспорване е изтекъл на 16.07.2026 г. Жалбата е изпратена чрез „Е.“ именно на 16.07.2026 г., поради което законоустановеният срок е спазен.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на изрично посочените в нормата органи, сред които са и директорите на главните дирекции в МВР, включително Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“. Представените кадрова заповед, акт за встъпване и удостоверение установяват, че към 02.07.2026 г. издателят главен комисар М. В. З. е изпълнявал тази длъжност, като правомощието произтича пряко от закона.
Спазена е изискуемата писмена форма. Заповедта индивидуализира адресата, вида на мярката и държавата на изпълнение, съдържа правните основания и основния релевантен факт – невъзможност за удостоверяване на законно влизане. Актът изрично препраща към предложение на началника на отдел 06. Представеното и утвърдено Предложение № 1266р-16882/02.07.2026 г. се отнася до същото лице, същата мярка и същата фактическа обстановка. В случая приложим е принципът, разяснен в Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, че съображенията за издаване на административен акт могат да се съдържат в подготвителните документи. Утвърденото предложение индивидуализира лицето, извършените проверки и резултатите им, поради което препращането обезпечава възможността за защита и съдебен контрол.
Съдът приема, че при издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени административнопроизводствени нарушения. Тук следва да се посочи, че в предложението са изложени съображения за неотложност по чл. 34, ал. 4 от АПК във връзка с установяването на лицето при полицейските действия на 01.07.2026 г. и необходимостта от административен контрол на престоя му. В случая жалбоподателят е имал възможност да се запознае с административната преписка, да прави възражения и да представя доказателства включително и пред съда. Въпреки това доказателства, оборващи посочените в докладната записка данни не са представени, независимо, че в хода на съдебното производството жалбоподателят е бил запознат с административната преписка и е бил надлежно представляван от упълномощен от него адвокат. Отделно от това, спецификата на регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната оценка на обстоятелствата по случая предопределя незабавното произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл. 34, ал. 4 АПК, поради което допуснатото отклонение от общите правила на административния процес е оправдано с оглед легитимна цел.
Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.
Съдът приема, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 41, т. 1 ЗЧРБ връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Мярката има преустановителен характер и не представлява наказание за незаконно преминаване на границата. При установен фактически състав административният орган действа при обвързана компетентност, като съобразява приложимите законови изключения и гаранции на правото на ЕС.
Неоснователно е възражението, че притежаването на валиден национален паспорт непременно

удостоверява законно влизане и престой. Паспортът установява самоличност и гражданство и служи за международно пътуване, но сам по себе си не установява кога, откъде и на какво основание неговият притежател е влязъл в Б. и дали са изпълнени условията за престоя му.
Съдът съобразява шенгенския режим като отчита, че с Решение (ЕС) 2024/3212 на Съвета от 12.12.2024 г., считано от 01.01.2025 г., са премахнати проверките на лица по вътрешните сухопътни граници с Б. и Румъния и помежду им. Съгласно чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399 вътрешните граници могат да се преминават без гранична проверка на лицата. Следователно липсата на български граничен печат или на запис в националната АИС не доказва самостоятелно незаконно влизане. Премахването на проверките обаче не отменя условията за законно движение и престой на гражданите на трети държави.
По настоящото дело не е представено конкретно доказателство, че С. О. действително е влязъл в Б. през вътрешна шенгенска граница при изпълнение на приложимите условия. Не е установено кога е осъществено такова придвижване, от коя държава е пристигнал и на какво основание е упражнил право на движение. Не са представени билети за предходното пътуване до Б., бордови карти, данни за маршрут или други преки или косвени доказателства, които да свързват твърдяното право на престой в друга държава с конкретното влизане в Б.. Закупеният впоследствие билет за И. удостоверява напускането на страната, а не законността на предходното влизане.
В предложението за налагане на мярката са посочени извършените проверки на лицето и документите му, липсата на установено законно влизане и липсата на национално основание за пребиваване. Тези данни се подкрепят от представените служебни документи и се преценяват заедно с отсъствието на конкретно удостоверено друго основание за влизане. Задължението за служебно изясняване на фактите не предполага органът да доказва отрицателно всеки мислим маршрут през всички държави членки, когато не е посочено и подкрепено конкретно осъществено придвижване. Също така законодателят изрично е свързал хипотезата на нормата с отрицателния факт – невъзможността на чужденеца да удостовери законосъобразното си влизане. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 144 АПК жалбоподателят следва да подкрепи положителните факти, на които основава възраженията си. Въпреки дадените от съда указания в тази насока, в хода на съдебното производство не се представиха годни доказателства за твърдяното законно придвижване. В случая жалбоподателят не е представил нито в административното, нито в съдебното производство каквито и да е преки или косвени доказателства - входни визи, билети за международен транспорт, бордови карти или гранични печати, които да установяват законосъобразно влизане в страната. При тази съвкупност съдът приема фактическият състав на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ за напълно осъществен.
Неоснователно е възражението за нарушение на чл. 6, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. Разпоредбата предвижда незаконно пребиваващият гражданин на трета държава, който притежава валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой в друга държава членка, по правило първо да бъде задължен да отиде незабавно в тази държава. Приложението ѝ предполага установяване на валидно право на престой към релевантния момент, а не само заявяване на такова право. В случая представеното към жалбата чуждоезично копие не може да бъде използвано за установяване на съдържанието, обхвата и действието на твърдяното право. Съгласно чл. 14, ал. 1 АПК производството се води на български език, а по чл. 185 ГПК, приложим във връзка с чл. 144 АПК, документът на чужд език се придружава с точен превод на български, заверен от страната. Въпреки изричните указания с Определение № 36330/21.09.2026 г. жалбоподателят не е представил такъв превод. Приемането и прилагането на документа към делото не отстранява този недостатък. Съдът не може да замести неизпълненото процесуално

задължение със собствен неофициален превод и да изгради решаващите си изводи за чуждестранен статут върху трудно четливо копие без превод. В случая не са представени други годни доказателства за валидно разрешение или за друго основание за престой в Испания или в друга държава членка към 02.07.2026 г., а справката на ДАБ изрично сочи за висящо производство и предоставен статут на територията на Република Б..
Съдът съобразява и представеното от ответника писмо № 5364р-19919/20.08.2026 г. на дирекция „Миграция“. Според него, по информация от Бюро СИРЕНЕ – Полша, предадена с писмо № В-19049/10.08.2026 г. на ДМОС, на 06.08.2026 г. в 06:40 ч. С. О. е представил валиден паспорт № FH848657 при проверка на летище Warsaw–Okкsie, но не е допуснат да влезе в Полша във връзка с издаденото решение за връщане. Следователно последващото пътуване не е завършило с приемането му в тази държава на основание признато право на престой. Отказът за влизане в Полша не се възприема като самостоятелно доказателство, че испанските органи са отказали или прекратили закрила, още повече че посочената причина за отказа е решението за връщане. Решаващо в настоящия спор е, че валидното право на престой в друга държава членка, на което се позовава оспорващият, в хода на съдебното производство не бе установено с годни доказателства, въпреки дадените указания. При тази доказателствена съвкупност съдът приема, че не е установена предпоставката за прилагане на специалния ред по чл. 6, § 2 от Директива 2008/115/ЕО.
Съдът отчита позоваването на войната в У.. Общата нестабилност или самото наличие на въоръжен конфликт не са автоматична пречка за налагане на ПАМ „връщане“ по ЗЧРБ, когато чужденецът не е заявил индивидуални причини за лично преследване и не е потърсил международна закрила. В случая жалбоподателят се позовава на общата обстановка в У., без по делото да са твърдят конкретни факти за лично преследване, здравословна уязвимост или друга индивидуална опасност, която да обоснове претендираната забрана. Самото обстоятелство, че жалбоподателят е мъж в мобилизационна възраст, без конкретни данни за характера на очакваното третиране, не установява автоматично опасност от изтезание или нечовешко или унизително отношение. Също така според трайната непротиворечива практика на ВАС, за да се ползва от закрилата срещу връщане и гаранциите по ЗУБ, чужденецът следва лично и по своя воля да сезира компетентните органи с молба за закрила по чл. 4, ал. 5 от ЗУБ. Както бе посочено по-горе, към момента на издаване на оспорената в настоящото производство заповед жалбоподателят не е имал висящо производство пред ДАБ при МС, което изрично се потвърждава от писмо на ДАБ от 31.07.2026 г. Ето защо при преценката по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 6 от АПК съдът приема, че при доказаното основание и при липса на установено препятствие мярката съответства на целта за преустановяване на незаконното пребиваване.
При преценката по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ не се установяват семейни връзки на жалбоподателя в Б., зависими от него деца, сериозно заболяване или принадлежност към категория уязвими лица. Не са установени данни за такова трайно установяване и личен или семеен живот в страната, които сами по себе си да обосновават несъразмерност на връщането. В предложението изрично е отразено, че лицето не попада в категориите уязвими лица. Липсата на данни за тежки заболявания и семейни връзки не се представя като положително доказан медицински или семеен статус, а като резултат от събраните доказателства. При установената невъзможност за удостоверяване на законно влизане и липсата на доказано изключение мярката съответства на целта за преустановяване на незаконното пребиваване.
Предвид така установените предпоставки по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, липсата на доказано приложимо изключение по чл. 6, § 2 от Директива 2008/115/ЕО и отсъствието на установена забрана за връщане, която препятства самото издаване на акта, съдът приема, че оспорената заповед е

законосъобразна. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
Ответникът не е заявил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в писмения отговор, в съдебно заседанието или приложените писмени бележки. Поради липса на направено такова искане разноски в негова полза не се присъждат.
Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. О. (S. O.), гражданин на У., [дата на раждане] , подадена чрез адв. К. М. Б., срещу Заповед № 1266з-2117/02.07.2026 г. на ВПД директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР, главен комисар М. В. З., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход – У.“.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.
Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: